

Keresztények, konzervatívok, családanyak – és feministák. A februárban indult Talita keresztény női portál szerkesztőivel egy kávézóban beszélgettünk.

A [Talita](#) (amely a [Facebookon is jelen van](#)) piaci rést tölt be, mivel eddig nem volt a világhálón keresztény női fórum. Többen mondták, hogy mennyire tetszik nekik, hogy így is lehet gondolkodni a kereszténységről, és ennyire hétköznapi dolgokban is meg lehet élni – mondja Kölnei Lívია, a Talita három szerkesztőjének egyike, művészettörténész. Konkoly Edit (ő látható a képen) főszerkesztő hozzászól: amit Jézus gondol az emberről, az áll legközelebb az ember lelkéhez. Az ezoterikus és divatlapok a külvilágnak való megfelelési kényszert sugározzák. „Mi szeretnénk bemutatni, hogy van más választás is.”

Eleinte a Corvin mozi emeleti részén ültek össze azok, akik szívesen részt vettek volna egy női portál elindításában, „mint az első keresztények a katakombákban”. A névről szóló vita folyamán azonban sokan lemorzsolódtak. Ekkor tisztázódott ugyanis mindenki számára: keresztény portált indítanak, ráadásul tőke nélkül, azaz lelkesedésből fogják csinálni.

Női nevet akartunk, ami beszélő név, és [Krisztusra utal](#) – foglalja össze Lívია. Jézus a 12 éves kislány feltámasztásakor mondja, hogy „talita kum”, azaz „kislány, kelj föl”, emellett a Talita egy közel-keleti női név is. Felmerült az „Oldalborda” ötlete is, de mint kiderült, az egy alföldi hentesüzlet domainneve, ráadásul nem is hangzik igazán jól.

Jelenleg három nő alkotja a Talita csapatát: Lívია és Edit mellett Kóczián Mária a harmadik. Nem ebből élnek: „ez egy szerelem, kell hozzá küldetéstudat, ez egy ügy” – fogalmaz Lívია. A jezsuitáknak köszönhetően a pesti Párbeszéd Házában van egy kis szerkesztői kuckójuk, ahol

időnként találkoznak, de egyébként e-mailen, telefonon tartják a kapcsolatot. Ugyanakkor, mint arra Mari rámutat, az ilyen jellegű munkának kell, hogy legyen valós közösségi háttere is. Hozzáteszi: „bennünket lepett meg a legjobban, amikor megláttuk magunkat a Párbeszéd Háza egyik szórólapján.”

Keresztény feministák

Editben és bennem erős a feminista beütés – mondja Mari (ő látható a jobboldali képen), aki húsz évig tanított magyart és történelmet, most viszont „kivételezett helyzetben van”, a család mellett tud időt szakítani az önkéntes munkára is. – Sok mindenben túl vagyunk, több gyereket nevelünk, mindegyikünknek van lánya is, van hivatásunk. A Kurír felveti: ma a feminizmusról elsősorban a radikális, a nemi szerepeket tisztán társadalmi konstrukciónak tartó, uniformizáló irányzatok jutnak az emberek eszébe. Ez lényegében a női mivolt megtagadása – szögezi le Livia. A Talita Slachta Margitot [tartja](#) a keresztény feminizmus hiteles képviselőjének: a Szociális Missziótársulat általa szerkesztett lapja, a Keresztény Nő, később Magyar Nő alcíme szerint „A keresztény feminizmus lapja” volt.

De akkor mit jelent itt a feminizmus? „A kereszténység segítségével tudtam igazán igent mondani a nőiségre” – mondja Mari. Edit számára a nőiség azt is jelenti: méltósággal odaállni valaki mellé, és így támogatni. Líviában bevallása szerint nem olyan erős a feminista vonal, a normális férfi-női kapcsolat pedig egymás mellettség és kölcsönösség, amiben egyformán fontos a szeretet és a tisztelet. Hozzáteszi: az egymás kölcsönös kibontakoztatásának igénye nem csak a házasságra, hanem például a közéletre és az élet minden területére is igaz kellene, hogy legyen.

Ez hülyeség

Fel-felbukkanó vélemény, hogy a kereszténység nőellenes, mivel a nőnek csak alárendelt szerepet szán, a konyhában – veti fel a Kurír riportere. Ma ilyet állítani hülyeség – fogalmaz velősen Lívia. – Aki ismeri az egyház ide vonatkozó megnyilatkozásait, az ilyet nem mond. Ami pedig nyolcszáz, ötszáz vagy száz évvel ezelőtt volt, azt nem lehet csak az egyházon számon kérni. Ez hasonlít ahhoz, ahogy például a halálbüntetéshez való hozzáállás változott: a társadalom is fejlődik és az egyház is. Egyre jobban megéljük, hogy a teremtéstörténetben mindkét nem egymás képmását hordozza. Ahogy ma a keresztény párok megélik a házasságukat, abban benne van az egyenrangúság és a kölcsönös tisztelet.

Lívia úgy látja: ez ügyben minden rendben van az egyházban, a katolikus nők között van főállású anya, orvos, mérnök; rengeteg női szerep van, annyira, hogy „nem is értem, mi a probléma”. Az egyetlen elvárás, hogy „vigyázzunk a családra”. De ez ugyanúgy vonatkozik a férfiakra is, „egy apának sem szabad szétdolgoznia magát, mert akkor nem apa”. A lényeg Mari szerint az, hogy lehessen őszintén, a belső indítást követve választani: munka, család vagy mind a kettő. Nem a kereszténység, sokkal inkább a munkaerőpiac az, ami korlátozza ez ügyben a nőket. Lívia még megjegyzi, hogy azért időnként tapasztalható a papok részéről távolságtartás a nők irányában, és időnként kérdéses, mennyire válhatnak egyházi ügyek szószólóivá, de a Jóhír terjesztése annyi feladatot ad, hogy mindenki megtalálhatja a maga tennivalóját.

A romantika rabsága

Annyi romokban lévő házasságot és megrekedt kapcsolatot ismerek a mai szerepválság miatt, hogy azt kell mondjam: kell, hogy legyenek hagyományos szerepek, amelyekhez ragaszkodunk – szögezi le Mari. Lívia rámutat: ezek a lelki és testi adottságainkból következnek. „Én például nem szívesen vágok fát, ha egy mód van rá, ezt nagyon szívesen a férfiakra hagyom” mondja Edit, aki három éve tért meg, majd kifejti: „amikor szétesett a családom, rádöbbsentem, hogy mindent elvesztettem. Rájöttem, hogy a lelkem mélyén igenis arra vágyom, hogy teljes családban éljek, mert ez felel meg leginkább az ember természetének, így az enyémmnek is. Arra vágyom, hogy meleg ételt tegyek le az asztalra, rendben legyen az otthonom, szeressem a gyerekeinket és a férjemet, és ők is szeressenek engem.”

Sokan a romantika rabságában élnek, a boldogságot, az élvezetet hajtják, a nagy érzelmeket, a nagy szerelmeket. Húszévesen ez rendben is van, de negyven- és ötvenévesen! – mondja Mari. – Nem lehet tízévente mindent újrakezdeni! Számomra az a boldogság, hogy kölcsönös

szeretetkapcsolatban élek a férjemmel, nem akarjuk a másikat legyőzni, egymást szolgáljuk. Ez a törekvés az, ami az emancipációs és feminista mozgalmaktól megkülönböztet bennünket.

[Az életet másnak adni – botrány?](#) – szól a Talita egyik, általa jegyzett cikkének a címe.

Emlékezetes volt, amikor az Európai Unió felszólított egy uniós finanszírozású örökbefogadási kampány leállítására, és az erről szóló plakátokat be kellett gyűjteni a közterekről. A Talita szerzői annyira felháborodtak, hogy [indítottak egy sorozatot](#), amiben olyanok számolnak be tapasztalataikról, akik gyermekeket fogadtak örökbe. Úgy vélik: mégiscsak abszurd, hogy megölni nem botrány a magzatot, örökbe adni a megszületett gyermeket viszont igen!

A hatvanas években azt hitték, mekkora felszabadulást jelent az abortusz liberalizálása és az antibébi-tabletta, ami kiiktatja Isten teremtettségét a szeretkezésből. Valójában mindez azt eredményezte, hogy megszűnt a férfi és nő közti felelősségvállalás – fűzi hozzá Edit. – Ugyanakkor teljesen irreális az az elképzelés, amit sok keleti vallás, például a krisnások is magukénak tartanak, hogy a szeretkezésnek csak a gyermeknemzés legyen a célja. A kereszténység mai felfogása szerint a szexualitás a férfi-női kapcsolat egyik összetartó pillére, amely a házasságban teljes önátadásban történhet.

Három alapszín

Edit nagyon szereti a csodákat, kicsit misztikusabb, míg Mari és Livia „földhöz ragadtabbak”: „mi inkább a másik emberrel való találkozásban érezzük a csodát”. Edit viszont Medjugorjében úgy érezte, hogy a kis boszniai falu „köldökzsinór Isten és az emberek között”. Mari inkább a közéletre ugrik, Liviát a kultúra, például a jelképek és a liturgia érdekli jobban. Editet foglalkoztatja az ökológia. Politizálni viszont egyáltalán nem akarnak, azonban leszögezik, alapállásuk konzervatív. „Ha bármelyikünk abbahagyná a Talitát, eltűnne egy a három alapszínből.” Ugyanakkor mások is írnak a magazinnak, van például [három blog](#) (Réka, Virág és Zsu blogja) és több alkalmi szerző. Tárt karokkal várják más felekezetek írni vágyó tagjait is.

